

Иди и виж, дали стениш ти сз здрави,
 залостени дали аз твоите брати —
 и страдата дали на кудара ти бди?
 Търси орофие за своя стана — обливай
 на таа възрасть пакъ ти ризница на брашник —
 и это кие какъ ще ти се отплатиш!
 Ти правниш туй за насъ, а ний това за тебе!
 Свети! азъ токова години съмъ живял,
 разбойници безброй, с души оцесточени,
 съмъ върдал на свѣта, убийци върдал съмъ —
 предатели, сурѣ за троякѣ господари,
 но никогда не съмъ видѣлъ такѣво зло —
 подслонъ да ти дадатъ, и ти да измѣниш!
 Не, въ мое време тъй не бѣ. Сразенъ отъ пѣна
 измѣна да стѣнишъ предъ своя прагъ, като
 безмѣтна статуя за грѣба си готова.
 Кастилци, маври! Кой е този повѣкъ? — Какъете!

(Вдига очи и гледа портретитъ, които окрѣпаватъ
 салона.)

Вий, Силва, чухте ме, простете ми, за бога,
 че можахъ гнѣвъ предъ васъ, предъ вашия отъ
 гостоприемството свѣтлѣтъ мой каре.

Хернани става

Херцогъ...

Донъ Рюи Толмезъ

Мъиш!

(Бавно прави три крачки изъ стаята и хвърля
 отъново погледъ къмъ портретитъ.)

О, брашници, дѣди покойни,

вий върдате що праца адѣтъ и нѣето,
 какъете, господари, кой е този повѣкъ?
 Не, не Хернани — Това се карва мой!

(Скрѣства ръце.)

Видѣли ли сте вий такѣва нѣщо? Не!

Хернани

Херцогъ...

Донъ Рюи Толмезъ, все още извѣржавъ
 да къмъ портретитъ.

и върдате — мой иска, говори:
 безгестнижѣтъ! Но вий въ думата му четете.